

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **P. N.**
t. č. Vazební věznice Olomouc
zastoupen advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému **Vrchní státní zastupitelství v Olomouci**
sídlem 17. listopadu 909/44, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 16. 8. 2018, č. j. SIN 215/2018-5, ve věci žádosti o poskytnutí informace

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 10. 10. 2018 domáhal přezkoumání shora rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 25. 7. 2018, č. j. SIN 58/2018-3. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 7. 7. 2018.
2. Žalobce tvrdil, že uvedené rozhodnutí mu odepřelo poskytnutí zcela triviální informace, a sice, byl-li důkaz, označený rozhodnutím žalovaného SIN 206/2018-4 z 28. 5. 2018 jako neexistující, užít k zahájení trestního stíhání či nikoliv. V důsledku dech beroucí nespravedlnosti shání žalobce sám jasné podklady o tom, že to, co tvrdí, je pravdou. Komisař M. zahájil trestní stíhání žalobce na základě dvou neexistujících důkazů. Je-li neexistence jednoho již přiznána a stále to nevede k ukončení věci pro nezákonnost, co žalobci zbývá, než se dotázat, zda byl důkaz užít k zahájení stíhání či nikoliv.
3. Žalobce se nedomáhá nahlížení do spisu, ale sdělení informace. Nahlédnutím do spisu si žalobce může utvořit vlastní závěr o tom, co je ve spise uloženo, tento závěr ale nemusí být správný. Žalovaný nesprávně hodnotí podání žalobce jako polemiku se závěry orgánů činných v trestním řízení. Žalobce se nedomáhá dovysvětlení, nežádá sdělení, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto, ale o sdělení, zda určitý neexistující důkaz byl užít k zahájení trestního stíhání.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Podotkl, že žalobce v předmětné žádosti podle informačního zákona požadoval informace z trestní věci vedené u Krajského státního zastupitelství v Ostravě pod sp. zn. 2 KZV 55/2009, ve které byla na žalobce podána obžaloba a věc je vedena a projednávána u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 29 T 1/2011. Žalobce jako obžalovaný může v dané trestní věci využít svého práva ve smyslu § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „tr. ř.“), aby nahlédl do spisu a činil si z nich výpisy a poznámky. Žalobcovy požadavky jsou polemikou se závěry orgánů činných v trestním řízení a požadavkem na jejich přezkoumání, případně zdůvodňování jejich postupu v trestní věci a je současně způsobem vedení obhajoby. Žádost žalobce v podstatě spočívá v požadavku na sdělení, jestli ten či onen důkaz byl podkladem pro zahájení jeho trestního stíhání. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace netýká mj. dotazů na názory, což je i zdůvodnění vlastního postupu, jak požaduje žalobce. Dotaz žalobce směřuje na odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání, které nevydal žalovaný a obecně ani státní zastupitelství, ale policejní orgán Policie ČR. Důvody jednotlivých rozhodnutí v trestním řízení byly žalobci v jejich odůvodněních řádně sděleny. Dále jsou již tyto důvody předmětem přezkoumání ze strany příslušného soudu v trestním řízení, přičemž státní zastupitelství je již jen stanou trestního řízení. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 117/2014-64 ze dne 14. 1. 2015.

Zjištění ze správních spisů

5. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 12. 7. 2018 ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě (dále také jen „povinný subjekt“) žádost o poskytnutí informace, zda důkaz označený v rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství ze dne 28. 5. 2018 SIN 206/2018-4 jako neexistující, byl či nebyl užit k zahájení trestního stíhání žalobce ve věci č. j. KRPM-14652/TČ-2009. Rozhodnutím Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 25. 7. 2018 byla žádost žalobce podle § 15 odst. 1, § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona odmítnuta. V tomto rozhodnutí poukázal povinný subjekt na výluky z informační povinnosti stanovenou v § 2 odst. 4 informačního zákona, která se vztahuje na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Dotazy žalobce jsou přitom polemikou se způsobem vedení trestního stíhání případně realizací konkrétních důkazů, tedy domáhá se, aby povinný subjekt vytvořil právní názor na danou trestní věc.
6. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Ztotožnil se se závěry povinného subjektu a nadto uvedl, že námitky žalobce jsou irelevantní a opakovaně směřují dvě právní úpravy, a to řízení podle trestního řádu a informačního zákona. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona jsou vyloučeny dotazy na názory, což je i zdůvodňování vlastního postupu, jak požaduje žalobce. Nadto, požadovaná informace žalobci již byla poskytnuta mnohokrát, když tento obdržel usnesení o zahájení trestního stíhání i následně podanou obžalobu.

Posouzení věci krajským soudem

7. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí ve smyslu § 75 odstavec 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup splněny předpoklady stanovené v § 51 odstavec 1 s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že žaloba důvodná není.
8. Podstatné pro posouzení celé věci je výklad aplikace § 2 odst. 4 informačního zákona, podle kterého povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Krajský soud se přitom po přezkoumání napadeného, jakož i předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu (povinného subjektu), ztotožnil se závěrem, že na informace požadované žalobcem dopadá výluka dle citovaného ustanovení. Zásadní totiž je, že pokud žalobce požaduje sdělit, zda určitý jím označený důkaz byl v rámci trestního řízení *užit*, požaduje tím implicitně, aby povinný subjekt sdělil své úvahy a závěry vedoucí k (ne)využití takového důkazu pro účely zahájení trestního stíhání. Požaduje tedy mimo samotného sdělení „ANO či NE“ zároveň také bližší odůvodnění postupu, neboť obsahem požadavku žalobce (zda byl důkaz „užit“) je současně implicitně také požadavek na sdělení *odůvodnění* postupu orgánů činných v trestním řízení. Obsahem povinnosti poskytnout informace však ve smyslu citovaného ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona nemůže být zdůvodňování postupu povinného subjektu. V této souvislosti lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 As 95/2019-29, podle jehož závěrů „*Právo na přístup k informacím podle § 2 odst. 4 informačního zákona neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí*

nejsou uvedeny.“ Žalobce se však zcela zjevně domáhá právě onoho „dovysvětlování“ toho, na základě čeho bylo zahájeno trestní stíhání jeho osoby, tedy, mj. zda bylo zahájeno také na základě žalobcem označeného důkazu, jinými slovy, zda jím označený důkaz byl užit k zahájení trestního stíhání jako podkladový důkaz. K poskytnutí takových informací však informační zákon neslouží a sloužit nemůže.

9. Pokud podle žalobce rozhodnutí vydaná v průběhu trestního řízení dostatečně neobjasňují „využití“ důkazů žalobcem označených pro vedení trestního řízení, je na něm, aby uvedené skutečnosti namítal v rámci obhajoby v trestním řízení, kde mu je k tomu dán prostor. Není úkolem veřejné správy na úseku poskytování informací jakkoli suplovat či doplňovat orgány činné v trestním řízení v jejich činnosti.

Závěr a náklady řízení

10. S ohledem na tyto závěry krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
11. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec běžných administrativních výdajů nevznikly.
12. Výrokem III. rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročež ani jednomu z nich nelze podle § 148 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, uložit povinnost k náhradě nákladů řízení státu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. října 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu